

N:o 60.

Af herr **E. J. Ekman**, med förslag till ändrad lydelse af 7 kap. 3 § strafflagen.

Det torde vara tillräckligt känt, att det råder en viss tvekan bland lagskiparena, huruvida tobakshandel är att hänföra till kramlåda och om således tobakshandels öppenhållande på söndagen bör beläggas med böter enligt strafflagens 7 kap. 3 § eller icke. Enligt den gamla missgerningsbalkens 3 kap. 8 §, som stadgade att kramlåda och *andra* bodar skola på söndagar och högtidsdagar ej öppnas till salu, var sådan handel förbjuden. I kongl. propositionen till strafflag 1862 var ordalydelsen densamma och förbudet således lika bestämdt. Men lagutskottet, som behandlade frågan, ändrade förslaget, så att det erhöll den lydelse, som den i nu gällande strafflag har: »Lag samma vare, om kramlåda eller annan *dylik* bod å sådan sabbatstid till salu öppnas.» Genom inskjutande af ordet »dylik» kom man i ovisshet om lagens tillämplighet på tobaksbodas öppenhållande på söndagar och helgdagar. Men genom åtals anställande dels 1884 i Warberg dels 1888 i Hernösand blef det klart, att högsta domstolens pluralitet var af den meningen, att tobakshandel var att hänföra till samma paragraf i strafflagen som kramlåda.

Ehuru således prejudikat finnes i frågan, fortfar dock den förra ovissheten om lagens rätta tolkning, emedan vid högsta domstolens beslut i Hernösandsmålet 9 röster voro för tobakshandels hänförande till 7 kap. 3 § i strafflagen, under det att 7 af dess ledamöter voro af annan åsigt. Tillkommer vidare, att justitiekanslersembetet vid ett tillfälle på gjord anmälan att åtala hufvudstadens åklagaremagt för uraktlåtenhet att beifra tobakshandels öppenhållande på sön- och helgdagar, förklarar sig lemna denna anmälan utan

afseende, så må ingen undra på, om åklagaremagten under sådana omständigheter drager sig för att skrida till åtal.

Af allt detta torde framgå nödvändigheten af, att lagen i nämnda hänseende blir klar och tydlig.

Att lagen måtte formuleras i öfverensstämmelse med majoritens i högsta domstolen beslut i frågan, derför talar utom mycket annat det förhållandet, att det väl må anses tillbörligt, att de i tobaksbutikerna anställda personerna, som under veckans sex dagar hafva en arbetstid af 15 à 16 timmar, måtte få åtnjuta en behöflig hvila under söndagen samt tillfälle till andlig och intellektuel förkofran.

På grund af hvad jag här ofvan haft äran anföra, får jag hemställa, att Riksdagen för sin del ville besluta, att strafflagens 7 kap. 3 § måtte erhålla följande lydelse:

Idkar någon å sön- eller högtidsdag emellan klockan sex om morgonen och klockan nio om aftonen handverk eller annat arbete, som uppskof, tåla kan, straffes med böter, högst 20 kronor, utan det, sker till egen eller andras nödortft. Lag samma vare, om kramlåda eller annan dylik bod äfvensom tobaksbod å sådan sabbatstid till salu öppnas.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 25 januari 1893.

E. J. Ekman.